

Fødselsdagsselskapet

AV HAROLD PINTER

ROGALAND **TEATER**

INTIMSCENEN

209 125 208

HAROLD PINTER

Fødselsdagselskapet

omsett av Finn Kvalem

Regi : Geir Sveaas
Scenografi : Jan Harr
Lys : Reid Rossnes
Inspisient : Elisabeth Johansen
Rekvisitør : Torgeir Molaug
Sufflør : Gudrun Johansson
Språkkonsulent : Asgjerd Taksdal

Meg : **Sally Nilsson**
 Petey : **Thor Inge Kristiansen**
 Stanley : **Jan Grønli**
 Lulu : **Annerut Joner**
 McCann : **Ketil Egge**
 Goldberg : **Magnus Tveit**

Handlinga går føre seg i ein engelsk badeby i slutten av 1950-åra.

Framsyninga varer ca. 2 timar og 10. min. Pause etter 2. akt.

«The Birthday Party» av Harold Pinter.
Eit skodespel i tre akter (1960).

Premiere på Intimscena 9. november 1984.

Rogaland Teater har gått gjennom og delvis endra Finn Kvalem si omsetting.

McCanns vise i 2. akt er komponert av Ketil Egge.
Stykket vart urframført på Arts-teatret i Cambridge i 1958.
Forlag: Nordiska Teaterförlaget

Programred.: Michael Evans. Ansv.red.: Alf Nordvang.
Foto: Arild Hinna
Layout: Øistein Haugen

Omslaget viser eit utsnitt av oljemaleriet «Det uventa spørsmålet» av René Margritte (1933).

Trykk: Rostrup Grafiske

Pris: 5,-

Kveldens forfatter:

Harold Pinter

Harold Pinter er født i 1930 i Londons fattige østkantstrøk. I 1948 kom han inn på Royal Academy of Dramatic Art, men han sluttet der etter noen måneder og arbeidet som skuespiller de neste 10 år, hovedsakelig på provinsturneer.

Alt i 13 års alderen begynte han å skrive dikt. Hans første skuespill, en enakter med tittelen «Rommet», ble til i 1957. Det ble spilt samme år av drama-studenter ved Universitetet i Bristol.

«Fødselsdagsselskapet ble til året etter, og oppsetningen i London ble negativt mottatt av en samstemming dagspresse. «Beklager, Mr. Pinter, men De er ganske enkelt ikke morsom nok» (Evening Standard).

«Den første akten anslår en tone av ren galskap. I andre akt er tonen nådd en slags delir, mens i tredje akt får man ikke den minste lille antydning om hva de to forutgående aktene dreide seg om» (The Times). «Hva alt dette skal bety, er det bare Mr. Pinter som vet. Personene i stykket snakker i en usammenhengende kaudervelsk som ligner mest på gale menneskers fryktelige hyl. De er ikke i stand til å forklare sine handlinger, tanker, eller følelser» (Manchester Guardian)

Stykket ble tatt av plakaten etter bare en uke. Oppsetningen tjente inn £ 260.

Pinters gjennombrudd kom i 1960 med «Vaktmesteren», som hadde urpremiere ved Arts-teatret. Men oppsetningen ble straks overflyttet til Londons West End, hvor den gikk i over ett år. Kenneth Tynan i The Observer: «Harold Pinter har nå begynt å oppfylle det løftet jeg opprinnelig ikke var i stand til å se i «Fødselsdagsselskapet» for to år siden».

«Vaktmesteren» vant omtrent alt som var av teaterpriser i London og ble straks satt opp flere steder i utlandet. Med «Hjemkomsten» (1969) og «Dengang» (1971) var Pinters ry som en av vårt århundrets ledende dramatikere befestet.

Ved siden av å være hyppig spilt på norske teaterscener, har Fjernsynsteatret presentert en rekke av hans skuespill: «Går ut i kveld» (1961), «Kolleksjonen» (1963), «Elskeren» (1964), «Rommet» (1968), «Landskap» (1974), «Vaktmesteren» (1976) og «Det var en gang» (1977). NRK har også vist de engelske produksjonene «Tea Party» (1965), «The Collection» (1977), «No Man's Land» (1979) og i april i år «The Hothouse». Pinter har laget filmmanus av verker skrevet av andre forfattere, blant dem «Den franske løytnantens kvinne» etter John Fowles, som nylig har gått på norske kinoer. Av sine egne skuespill har han i tillegg til de to tidligere nevnte, omarbeidet «The Homecoming» og «Betrayal» for filmlerretet. Han har vært regissør for spillefilmen «Butley» og TV-filmen «The Rear Column» og har satt i scene i hvert fall 10 teateroppsetninger. I fjor var han i full gang med å lage filmmanus etter Joseph Conrad's «Victory». Han har også skrevet en diktsamling, «Poems and Prose, 1949 to 1977» utgitt i 1978.

«Fødselsdagsselskapet» har vært spilt ved Den Nationale Scene og Det Norske Teatret.

Rogaland Teater har tidligere presentert Pinters «Vaktmesteren» - i sesongen 1974-75.

Før prøvene på uroppførelsen av «Fødselsdagsselskapet» skulle begynne, skrev Pinter et brev til instruktøren, Peter Wood. Da han ved en tilfældighet fant en kopi av brevet under en opprydding 22 år etterpå, tillot Pinter det engelske tidsskriftet Drama å trykke det. I et kort forord skriver han «Kanskje fordi jeg ikke kan skrive på denne måten nå lenger, fant jeg brevet av interesse».

Her er noen utdrag:

30. mars 1958

Kjære Peter!

Mitt første sinnsbilde - det første jeg fikk ned på papiret for ca. ett år siden - var et kjøkken, Meg og Stanley, corn flakes og blåsur melk. Der var de - de satt, de sto, de vred seg, de var uimotsigelige - og uimotståelige. Om litt dukket Goldberg og

Kjære Harold Pinter,

Jeg ville være Dem takknemlig hvis De kan forklare meg meningen med Deres stykke. Det er tre ting jeg ikke skjønner. 1. Hvem er de to merkelige menn? Hvor kommer hovedpersonen fra? 3. Skal man oppfatte dem alle som normale eller som sinnssyke? De vil sikkert gi meg rett i at jeg ikke kan forstå Deres stykke uten å vite svarene på disse tre spørsmålene.

Kjære frue,

Jeg ville være Dem meget takknemlig hvis De vil forklare meg meningen med Deres brev. Det er tre ting jeg ikke skjønner. 1. Hvem er De? 2. Hvor kommer De fra? 3. Skal jeg oppfatte Dem som normal eller som sinnssyk? De vil sikkert gi meg rett i at jeg ikke kan skjønne Deres brev uten å vite svarene på de tre spørsmålene.

(En brevveksling etter urpremieren på «Fødselsdagselskapet»)

McCann opp. De var kommet i en bestemt hensikt - på oppdrag: for å finne Stanley. Dette gjorde de, uten at Meg visste, uten at Peter kunne hjelpe. Stanley sugd opp. Stykket slutt. - Dette var den rene linjen og jeg visste ikke hvordan å slippe unna den. Den gang hadde jeg ingen aning om hva eller hvorfor. Frøet bare spirte og grodde etter sin egen logikk. Hva jeg gjorde? - Jeg fulgte indisiene - jeg holdt øye med sporene jeg etterlot underveis. Skrivningen arrangerte seg selv til dramatisk. Personene ljomet i mine ører, det ble helt opplagt hva den ene skulle si og hva den andre skulle svare til enhver tid. Det ble helt opplagt hva de ikke ville, ikke kunne si - uansett hva man måtte ønske seg. Jeg tuklet med dem kun på det tekniske plan. Min oppgave ble å ikke skade deres konsekventhet. (...)

Jeg holdt aldri dette verket opp mot noe annet verk - jeg sammenholdt det ikke med noe annet enn seg selv. Ikke med noe annet litterært verk, og ikke med hva et eventuelt publikum måtte synes.

Skuespillet er seg selv. Det er ikke et annet. Det eier sitt eget liv (uansett hvor godt skrevet det er, og uansett hvilke mangler andre måtte finne ved det). Jeg forstår du gjerne vil at jeg skal bygge inn i stykket en forklaring eller foreta en moralsk vurdering - vise forfatterens standpunkt, liksom. Jeg skjønner hva du vil, men jeg greier det ikke.

Da vi snakket tidligere, tror jeg at jeg vanskeliggjorde det hele ved å fortelle om hva «jeg syntes» om personene. Hvem jeg ville invitere til teselskap, osv. Den slags spiller ingen rolle. Nå eksisterer skuespillet uavhengig av meg, deg eller andre. Jeg tror at det som skjer på scenen vil eie dramatisk kraft, og at mye av denne kraften vil befinne seg i hva vi ser. Jeg mener bare at vi vil kunne se personene, og dette vil hjelpe publikum langt på vei til å forstå stykket. Teppet går opp - og det går ned. Og noe har skjedd. Ikke sant? Noe sinnssykt, dyrisk, absurd - uten kommentar. Hvor er kommentaren, vinklingen, den oppklarende fotnote? - I skuespillet. Alt som har å gjøre med skuespillet finnes der. (...)

Å legge slike ord som vi diskuterte i Stanleys munn ville være falskt og utilbørlig av meg. Stanley kan ikke oppfatte sin egen eksistensberettigelse - som simpelthen er det at han er den han er. Derfor er det helt sikkert at han ikke kan sette ord på den. Det eneste han kan, er å forsøke å rettfærdiggjøre seg selv ved dagdrømmer, forstillinger og bløff. Alt sammen ut fra frykt. (...)

Et skuespill med en veltalende «følsom intellektuell» i sentrum - en med en viss grad av selvinnstilt - ville være et ganske annet skuespill.

Hvordan vil du ha det? I tredje akt greier ikke Stanley annet enn å lage en lyd. Hva ellers? Hva har han ellers oppdaget? Han er

blitt forminsket til det faktum at han bare er en strupelyd. Men betyr denne lyden noe? Kan hende. Jeg tror den gjør det. (...)

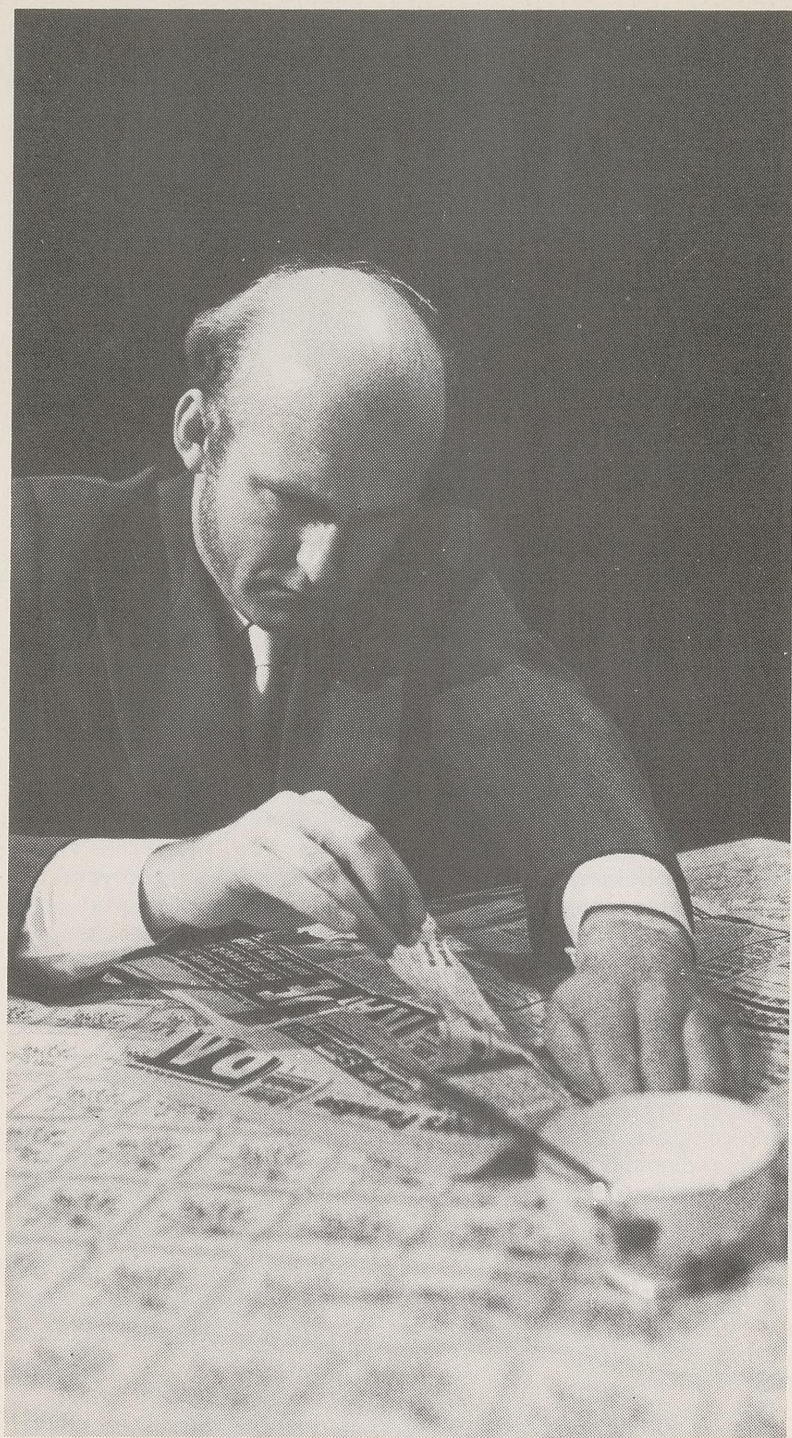
Ved den korsvei han er kommet frem til kan man ikke vente at Stanley plutselig vil gjenvinne konversasjons-talentet og prestere en vakker liten tale over dagens tema. (...) Ei heller kunne Petey fremføre «ord for dagen» eller fortelle oss hva vi har lært av de siste timers stygge hendelser. Disse folk er ikke flinke til å ordlegge seg og dette stykket er ikke utstyrt med noe gresk kor. Derfor må jeg dessverre si at jeg ikke er istand til å føye til noen notis i programmet.

Ikke noe av det jeg nå sier må forstås dithen at jeg fraskriver meg alt ansvar for det mine personer måtte foreta seg. Tvert imot: jeg bærer ansvar for dem - og er ansvarlig over for dem. Skuespillet dikterte seg selv, men jeg vedgår å ha skrevet det - med fullt herredømme over dets fremvekst. Synes du dette motsier alt jeg tidligere har sagt? Flott! Du kan godt mene at mitt herredømme ikke var strengt nok - at jeg ikke har vært klar nok. Men hvem sier jeg bestreber klarhet? Jeg synes jeg fikk det til. Vi er enige: stykket handler om hierakiet, det bestående, de sosio-religiøse monstrene som refser og forandrer et av klubbmedlemmene, han som har fraskrevet seg ansvar for seg selv og andre. (Hva mener du forresten om selvmord?) Men han eier en viss styrke, og han slåss for livet. Kampen varer ikke lenge. (...)

Skuespillet er en komedie fordi rikets tilstand er absurd og ynkelig. Stykket er imidlertid et ganske alvorlig verk, som du selvfølgelig har forstått.

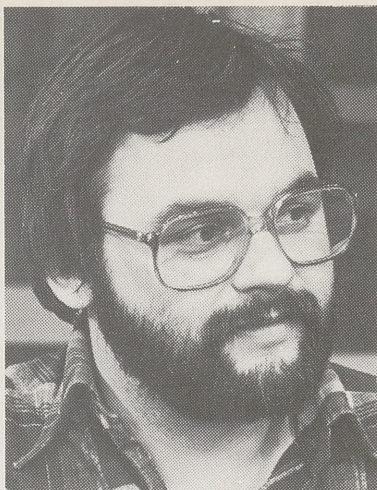
Nokså enkelt - eller hva?

Din Harold Pinter

Kveldens instruktør:

Geir Sveaas

...er norsk, men han har vært bosatt i Danmark siden 1976. Dette skyldes - som så mangt her i livet - tilfeldigheter.

Han var blitt Cand.mag. og hadde vært regi-assistent ved flere oppsetninger. Noen instruktør-utdanning fantes ikke her hjemme den gang - Teaterskolens regi-linje ble ikke startet før i 1979 - så han tenkte naturlig nok på å reise utenlands, kanskje til USA, England eller østblokken. Da fikk han høre at Statens Teaterskole i København skulle ta opp et nytt kull regi-elever. Han lånte penger til flybillett, avla prøve og kom inn. Og har blitt der.

Hans debut som profesjonell iscenesetter skjedde allerede mens han gikk på teaterskolen. Regioppgaven han fikk i 2. klasse var «Frøken Marguerite» av Roberto Athayde. Oppsetningen vakte så stor oppsikt at den ble vist på Det kongelige Teater, og senere i lang tid spilt på et teater på Strøget.

Siden har det gått slag-i-slag. Han har arbeidet mest i Danmark, men også en god del i Norge. Hans siste oppsetning her hjemme var for Det Norske Teater ifjor: Holbergs «Ulysses von Ithacia». - en slags teater-i-teatret parodi på dårlig scenekunst. Denne forestillingen ble en av Oslo-teatrenes største suksesser i forrige sesong, og det er i skrivende stund planer om en gjenoppsetning til Holbergs 300-års jubileum i desember.

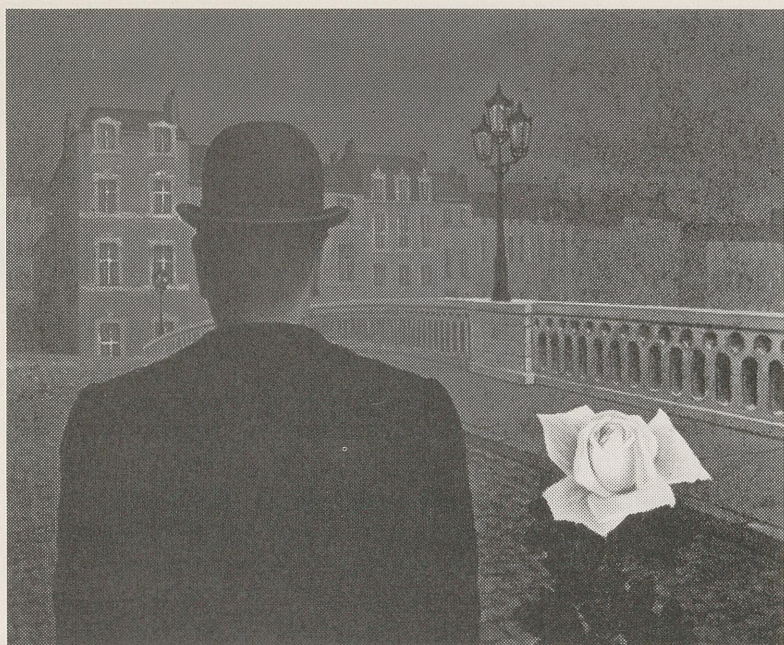

Geir har arbeidet nær sagt overalt i Danmark, men vender ofte tilbake til Cafeteatret i København, som han føler er et fristed. Her får han slippe til med sine egne ideer, som f.eks. Prøysen-kabareten han laget for 3 år siden, «Kom nu i nat». Opplegget var en kveld på «lokkalet» i en eller annen uspesifisert bygd i fjell-Norge. Innenfor denne rammen fikk det københavnske publikum servert «Tango for to», «Du skal få en dag i morå» og alle de andre Prøysen-visene som er så kjente og kjære for oss, men som var totalt ukjente i Danmark, der publikum også tok Prøysens varme og menneskekunnskap til seg.

Dette er første gang Geir setter opp et skuespill av Pinter. Vi spurte ham om hans forhold til Pinter:

...det finnes ingen faste grenselinjer mellom det virkelige og det uvirkelige, heller ikke mellom det som er sant og det som er falskt. Et forhold er ikke nødvendigvis enten sant eller falskt. Det kan være både sant og falskt...En person på scenen som ikke kan gi til beste noen overbevisende mening eller opplysning om sine tidligere erfaringer, sin nåværende oppførsel eller sine forhåpninger og ikke heller kan komme med en omfattende analyse av sine motiver, er like velmotivert og verd vår oppmerksomhet som den figur som overraskende nok faktisk kan prestere dette. Jo heftigere erfaring desto utydeligere dens uttrykk.

(Fra Pinters programforord til «Rommet» og «Kjøkkenheisen» på Royal Court 1960)

- En av tingene som slo meg da jeg gjenleste «Fødselsdagselskapet» med henblikk på denne oppsetningen, var hvor umiddelbar teksten er. Pinter går for å være vanskelig tilgjengelig, uforklarlig og «absurd». Men fordi det er skjedd så mye i verden siden den gang han skrev stykket, har vår verden begynt å likne hans - i skremmende grad. Pinters logikk og menneskelighet fremstår «realistisk», ikke «avant-garde» lenger. Verden vi lever i er mye mer absurd enn verdenen til Meg, Petey og Stanley. Det er absurd hva vi kan finne oss i her i livet. Det er skremmende hvor dyktige vi er til å fortrenge.

Du har valgt å spille «Fødselsdagselskapet» på Rogalandsdialekt og nynorsk. Hvorfor?

- For det første fordi Finn Kvalems oversettelse var den beste. Den er klar, munnrett og med en forståelse for Pinters univers som var sjelden på den tiden stykket kom frem. For det andre fordi Stavanger ligger i et nynorsk distrikt. Vi kan dermed la Meg og Petey snakke et språk som ligger folk her nært, - uten å bryte forestillingens språktone. De andre snakker også nynorsk med sin egen dialekt bakgrunn. Dermed får vi gratis med oss det viktige poenget at noen kommer utenfra og bryter inn i noe som foregår her, midt i dagliglivet og tryggheten. Det blir ikke så lett å holde avstand og si at det som skjer i stykket ikke foregår i vår hverdag også.

Jeg er ingen teoretiker. Jeg er ingen autoritet og ingen pålitelig kommentator til det dramatiske liv, det sosiale liv, livet i det hele tatt. Jeg skriver skuespill når jeg er i stand til det, og det er det hele.

(Fra Pinters tale på en festival for dramastudenter i Bristol 1962)

En ting litteratur- og teatervitere har skrevet adskillige doktoravhandlinger om, er hvem McCann og Goldberg er - hvem, eller hva, de representerer. Ditt svar?

- Det holder jeg gjerne for meg selv.

Hvorfor det?

- Fordi det bare er en arbeidshypotese jeg har vært nødt til å lage. Mitt svar gjør ikke krav på å være bedre eller riktigere enn svarene publikum måtte finne.

I faglitteraturen er det kanskje to svar på hvem McCann og Goldberg er som går igjen: at de er gangstere, eller også at de som irsk-katolikk og engelsk jøde representerer vår tyngende jødisk-kristne kulturarv. Din kommentar?

- Slikt tar seg sikkert fint ut i doktoravhandlinger, men hjelper lite når man skal sette opp et stykke. Men det er verdt å merke seg at disse to tolkningene ikke utelukker hverandre. Begge to kan være riktige. Dessuten kan det jo være at de er ansatt i renholdsverket.

Finner du noe budskap i «Fødeslsdagsselskapet»?

- Ja.

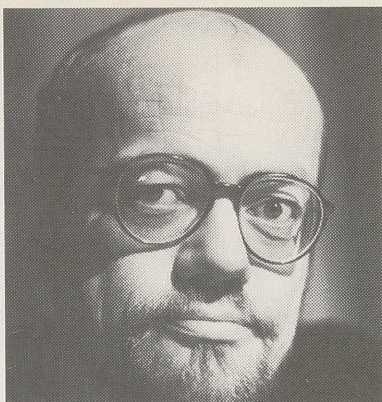
Hva?

- Du må ikke tåle så inderlig vel/den urett som ikke rammer deg selv. Og samtidig er stykket et varmt forsvar for de av oss som gjør nettopp det.

Kveldens scenograf:

Jan Harr

...er en av Norges mest skattede kunstmalere. Han er født og oppvokst i Harstad. Etter to år på Statens kunst- og håndvekksskole i Oslo debuterte han som keramiker under Festspillene i Nord Norge i 1967.

Samme år debuterte han som maler i Unge Kunstneres Samfund, og innen kort tid sto han sentralt i kretsen av unge nyromantikere som med utgangspunkt i 1890-årenes stemningskunst søkte uttrykk for en ny lyrisk naturopplevelse. - Romantisk kanskje, men verken gammeldags eller søtladet, mener han. Og dessuten: - Jeg debuterte før alle nyromantikerne og har alltid vært en outsider i den gruppa. I 1970 begynte han på Akademiet, samme år som nyromatikernes store gjennombrudd. Siden har han hatt kunstmaling som levebrød - men har vært innom det meste hva design angår. Tiden på SKHS inkluderte et par måneders opplæring ved Hadeland Glassverk, han var tekstil- og motetegner et halvt års tid i Son og han har hatt oppdrag som grafisk formgiver. Første gang han våget seg som scenograf var i 1971, da gjaldt det et oppsøkende teaterstykke for barn ved Den Nationale Scene. Sist var Janken Vardens oppsetning av «Revisoren» for Teatret Vårt i Molde - en oppgave han kom meget godt fra , etter avisanmelderne å dømme.

Om arbeidet med «Fødselsdagsselskapet» sier han: - Det har vært viktig for meg å beholde tidskoloritten; men uten å henfalle til epokens egne klisjé-oppfatninger. Jeg har prøvd å finne en løsning som er like mye teater som den er realisme.

Hvorfor ikke 100% realisme?

- Da tror jeg at det ville ha stengt for stoffet - det kunne ha lignet en form for dokumentar-teater som fort blir kjedelig og flatt. Det jeg har forsøkt er å lage et bilde på dette rommet - et tredimensjonalt bilde som tydelig er plassert inn i Intimscene-rommet.

Ny i ensemblet:

Magnus Tveit

...er en av veteranene i norsk teater. Skuespiller-utdanning fikk han på Det Norske Teaters elevskole fra 1947 til '49, og etter å ha spilt flere roller der, kom han til Rogaland Teater høsten 1950. Hans debutrolle her var som Gudleik i «Læraren», i teatersjef Jens Bollings oppsetning.

Siden har han spilt ved de fleste norske scener. Etter to år i Stavanger, ett år ved Riksteatret og fire nye år ved Det Norske, slo han seg ned i Bergen, hvor han var en av Den Nationale Scenes bærende krefter i 16 år. Av hans utallige roller kan vi nevne Trigorin i «Måken» mot Wenche Foss på Det Norske, og Pepel i «Nattherberget» - i Ole Grepps oppsetning i Bergen. Syngende kan han og: rollen som Curley i «Oklahoma!» har han spilt tre ganger - i Bergen, Oslo og Stavanger. Opera har han også sunget en gang: baryton-rollen i «Bajazzo» på Den Nationale Scene.

Han kommer til oss fra regionteatret i Sogn og Fjordane, hvor han bl.a. sang i en Jacques Brel-kabaret og spilte hovedrollen i «Splint», Norvald Tveits folkekomedie om taterfolk.

Han har også vært med i «Fødselsdagsselskapet» en gang før. Det var i Bergen, den gang stykket var nytt. Han spilte rollen som McCann. Om forskjellen mellom å spille Pinter den gang og nå sier han: - Vi tok kanskje litt for lett på det den gang - dekket oss inn bak stykkets åpenbare absurditeter. Jeg tror jeg forstår mye mer av Pinter nå - og kanskje noe mindre av verden for øvrig.

På Hovedscenen:

To brødre

Av Willy Russell

Årets store musical! I teaterbyen London ble dette spennende stykke musikkteater kåret til Årets Musical i 1983.

«To Brødre» er spekket med humor, latteren runger ofte i salen over sprudlende innfall og episoder.

Liverpool er stedet det foregår, i en verden der kontrasten mellom fattig og rik driver handlingen fram. Der vennskap bygger broer, og musikken har sin selvfølgeligelige plass.

Regi: Antonia Bird. Scenografi: Per Fjeld. Kapellmester: Per Egil Hovland

Spilles fram til januar.

Neste på Intimscenen:

BEGRAVD BARN

Av Sam Shepard

Forfatteren fikk Pulitzer-prisen for stykket, hans store gjennombrudd som dramatiker. For dem som husker Lars Noréns «Natten er dagens mor», skal vi røpe at Shepards form og virkemidler minner om ham. Dette er amerikansk hverdagsvirkelighet, så spekket med dramatikk og ekte mennesker at det kan ta pusten fra en. Sam Shepard er et av vår tids store dramatikerne, og vi er svært glade for å introdusere forfatteren på Rogaland Teater

Regi: Carl Jörgen Kiönig. Scenografi: Pekka Ojamaa.

Premiere i mars.

Barneteatret:

MOWGLI (Jungelboken)

Av Tor Åge Bringsværd

De fleste kjenner vel Rudyard Kiplings «Jungelboken», enten som bok eller film. I Tor Åge Bringsværds dramatisering møter vi en rekke av Kiplings uforglemmelige skikkelser - den fryktede tigreren Shere Khan, menneskebarnet Mowgli, bjørnen Baloo, panteren Bagheera og den mystiske pytonslangen Kaa. I vårt Barneteaters oppsetning blir - som vanlig - alle rollene spilt av barn. Til glede for barn og voksne.

Regi: Elsa Nordvang. Scenografi: Per Fjeld.
Håkon Berge skriver ny musikk til vår oppsetning.

Premiere i desember.

Det kunstneriske personale

Kunstnerisk leder: Alf Nordvang - **Scenograf:** Per Fjeld - Elma Gjendem (*perm.*) - **Dramaturg:** Michael Evans - **Maskør:** Chass Llach - **Barneteaterleder:** Elsa Nordvang - **Skuespillere:** Mette Langfeldt Arnstad - Øyvin Bang Berven (*perm.*) - Trude Lethun Birkelund - Hilde Brenni - Ketil Egge - Marit Grønhaug - Jan Grønli - Ragnar Holen - Ketil Høegh - Annerut Joner - Arne Knutsen - Ilse Kramm - Thor Inge Kristiansen - Arne Langaas (*perm.*) - Brit Lossius - Torfinn Nag - Sally Nilsson - Edith Ottosen - Morten Røhrt (*perm.*) - Signy Sandsberg - Ole A. Simensen - Unni Kristin Skagestad (*perm.*) - Karl Sundby (*perm.*) - Sverre Bj. Solberg - Gretelill Tangen - Magnus Tveit - Ingrid Valvik - Frank Weylert.

Det tekniske personale

Administrasjonen: Alf Nordvang (*teatersjef*) - Ingvald Haaland (*økonomisjef*) - Berge Borrevik (*intendant*) - Karl A. Helgesen (*salgsleder*) - Michael Evans (*pressesekretær*) - Ulla Backlund (*produksjonsleder*) - Henning Nygaard (*teknisk leder*) - Helga Lockert-Hansen (*førstesekretær*) - Ernst Andersen (*økonomisekretær*) - Irene Marken (*kontorassistent*) - **Barneteatret:** Bjørg Oddny Bergjord - **Malersal:** Egil Waldemar Hagen - Svein Frøystein - **Systue:** Brita Sæbø (*kostymesjef*) - Kari Helene Gryte - Aud Idland - Jess Thorsen (*skreddermester*) - Randi Vangsnes - **Snekkerverksted:** Hans Gabrielsen - Lars Knudsen - **Vaktmestre:** Arthur Eliassen - Emil Idland - **Rustmester:** Einar Knutsen - **Lys:** Haakon Espeland - Børge Gilje (*elektriker*) - Alf Egil Langleite - Torill K. Lund - Reid Rossnes - **Maske- og frisørsalong:** Aud Kavanagh - **Inspisienter:** Elisabeth Johansen - Håvard Knoph - Leif Erik Høiland - **Sufflører:** - Anne Lise Bjerkreim - Åshild Helgevold Kristiansen - Gudrun Johansson - **Rekvisitører:** Torgeir Molaug - Svein Nymoen - Bente Ruud Totland (*perm.*) - Gunn Rosnes (*vikar*) - Kristin Harbo **Scenen:** Harald Czybulla (*overscenemester*) - Harald Røed (*scenemester*) - Magnus Berge (*tømmermann*) - Lasse Markhus - Anders Osmundsen - Harry Evertsen - Terje Skjørestad - Per Knutsen - Nils Vold - Magne Voll (*tømmermann*) - **Resepsjon og billettluke:** Solveig Bergsaker (*salgssekretær*) - Turid Alfsen - Ruth Larsen - Lillian Nilsen - Gerd Vasseng - **Publikumsfoyer:** Henny B. Hagelund - Gudny Nilsen - Rigmor Nilsen - **Kantine:** Ingerid Westlye - **Rengjøringshjelp:** Kjellaug Fosså - Kora Jensen - Elisabeth Kyllingstad - Brit Klingsheim.

Rogaland Teaters styre

Formann: Lars Vaage - **Varaformann:** Hall Guttelvik - **Medlemmer:** Bitten Bergesen - Harald Hermansen - Leif Måsvær - **Varamedlemmer:** Ivar Folgerø - Marit Orheim Mauritzen - Astrid Tønnesen - Torgny Vaaland - Stein Åros - **Representanter for de ansatte:** Ketil Egge - Svein Nymoen - **Vararepresentanter:** Ragnar Holen - Ingrid Valvik - Torill K. Lund - Jess Thorsen.

KASTER DU REKVISITTER?

Rekvisitter, er alle mulige og umulige ting i en forestilling. Store og små, nye, gamle eller ødelagte ting. Alt fra fyrstikkesker til musikkinstrumenter. Melkeflasker, gamle ukeblader, briller, klokker, støvsugere, fyllepennar, blomsterurner, vesker, bøker. Alt i tre, plast, glass, stoff og metall. Bruksting eller nips. Ikke kast en ting før du har ringt 04-52 80 75 og snakket med en rekvisitør.

På forhånd takk!

Rekvisittavdelingen

Fødselsdagsselskapet : av

20g125208

Mobil på Straen

Straen er en vesentlig del av Stavangers miljø. Bydelen langs Byfjorden har alltid vært nært knyttet til sjøen.

først gjennom seliskutene, så hermetikkindustrien og nå i dag oljevirksomheten.

Mobil har også lange tradisjoner. Vi har drevet med olje og oljeutvinning siden 1860-årene. Da vi fikk anledning til å restaurere den tradisjonstruke Crossed Fish bygningen på Straen og senere John Braadlands Hermetikfabrik

som hovedkvarter, var det derfor med stor glede vi har

ikke vært så lenge på Straen og vi er ikke akkurat siddiser

Men som siddisene har også vi sans for tradisjoner.

Mobil - Operatør for Stattdorfeltet